АЛ НОВИНЕ

ISSN 2683-4871

БРОЈ 61, ЈАНУАР - ФЕБРУАР 2025. ЦЕНА 40 динара

ПРОТИНА БЕСЕДА:

СЕЋАЊЕ НА ВРЕМЕ СТРАДАЊА И ЖРТВОВАЊА

(стр. 9)

СТУДЕНТСКИ ПРОТЕСТИ:

ДОЂОШЕ И НИШЛИЈЕ

(стр. 19)

АЛЕКСИНАЧКИ АУТОРИ У 2024.:

ОД БЕЛЕТРИСТИКЕ ДО ИСТОРИЈСКИХ МОНОГРАФИЈА

(стр. 8,10 и 11)

ПЛИВАЊЕ ЗА ЧАСНИ КРСТ

ПОРУЧНИК САША НАЈБРЖИ

Поводом Богојављења, великог хришћанског празника, 19. јануара се широм Србије пливало за Часни крст. Тако је било и на Јужној Морави код Катуна, где је лепо, али врло хладно време послужило 29 пливача да по 13. пут скоче у воду и пливају до Крста.

Пливачи су били из Алексинца, Алексиначког Рудника, Ниша, Житковца, Горњег Сухотна, Моравца, Вакупа, Вукашиновца и Лужана. Пре такмичења, поред реке је одржано водоосвећење, а након тога су се пливачи покропили и добили благослов.

Раздаљину од 33 метра први је препливао двадесетседмогодишњи Саша Раденковић из Алексинца, поручник Војске Србије.

– Ово ми није прво такмичење, официр сам Војске Србије и пливао сам доста пута у војним и полицијским надметајима, али први пут је да сам освојио крст, јер до сада сам се борио екипно и екипно смо освајали крст. У даљем животу желим још да пливам, да се борим сваке године и да окупљам што већи број људи на оваквим местима – рекао је након пливања поручник Раденковић.

Наредна два места заузели су Михајло Стевановић, као другопласирани, док је трећи до крста стигао Мијат Ненадовић, обојица из Алексинца. Сва тројица такмичара награђени су пехарима чији је дародавац локална самоуправа. Уз то победник је награђен Крстом који је направио столар Славиша Стојановић из Добрујевца и новчаном наградом у износу од 100 евра коју је обезбедила Сепарација „Јаковљевић и син".

Такмичење за Часни крст, 13. пут заредом, организовала је Црквена општина у Станцима уз помоћ Месне заједнице Катун, Сепарације „Јаковљевић и син", Месаре „Медени" из Суботинца и Добровољног ватрогасног друштва из Алексинца, а под покровитељством Општине Алексинац.

Текст: М. Влајић
Фото: С. Живковић

ТРАДИЦИОНАЛНО ЛОМЉЕЊЕ ЧЕСНИЦЕ

СЕДМОГОДИШЊА ТАРА ПРОНАШЛА ДУКАТ

Традиционално ломљење чеснице било је повод окупљања Алексинчана, 14. јануара на платоу испред градске фонтане када се по јулијанском календару обележава почетак Нове године.

Највише среће међу окупљеним грађанима имала је седмогодишња Тара Арсић из Алексинца која је у комаду чеснице пронашла златни дукат, дар Општине Алексинац.

Пре ломљења чеснице код градске фонтане у цркви Светог Николе одржана је јутарња литургија. Затим је чесница пренета до центра града, где ју је свештенство благосиљало и преломило заједно са преко стотину окупљених грађана међу којима је било највише деце.

М. В.

ТРИ ПУТА ПРВА ПОРОДИЉА У ГОДИНИ

СЕБАСТИЈАНОВ ПЛАЧ У НОВОГОДИШЊЕМ ЈУТРУ

Двадесетогодишња Мирјана Марковић из Житковца је била прва породиља која је у алексиначком породилишту у 2025. години на свет донела бебу и то дечака по имену Себастијан. Интересантно да је Мирјана и прошле године, такође 1. јануара родила прву бебу у 2024. години, дечака Матију, а пре три године, 2022. њена девојчица Клаудија, исто је прва беба у години. Њој је ово четврто дете и порођај је прошао без проблема.

У име алексиначке локалне самоуправе породиљу су обишли председник општине Далибор Радичевић и заменица председника Скупштине општине Маријана Радивојевић. Председник општине је, уз лепе новогодишње жеље, Мирјани уручио букет цвећа и чек у вредности од 100 хиљада динара, поклон општине прворођеној беби у новој години.

Такође, срећној мами је уручено једно дечије ауто-седиште, јер је Савез за координацију послова безбедности саобраћаја на путевима општине Алексинац одлучио да се и овако дарује прва рођена беба у овој години.

Пригодан поклон за породиљу, традиционално је и ове године обезбедила алексиначка фирма „Хајди". Ово је више од четврт века како ово предузеће дарује прворођену бебу.

У ПОСЕТИ УСТАНОВИ „ХРИСТИНА МАРКИШИЋ"

ОСМЕХ КОЈИ СЕ НЕ КУПУЈЕ НОВЦЕМ, ВЕЋ ПАЖЊОМ И ЉУБАВЉУ

Председник општине Алексинац Далибор Радичевић, са својим замеником Милошем Милошевићем, посетио је 13. јануара Установу „Христина Маркишић" и тамошњим корисницима услуга традиционално поводом Српске нове године уручили су пакетиће и поклонили три торте.

Представници алексиначке локалне самоуправе овом приликом обрадовали су децу која су на смештају у установи, њих 13 и десет малишана који су корисници услуга дневног боравка. У име домаћина, на поклонима и указаној пажњи захвалила се директорка Центра за социјални рад Алексинац, у оквиру кога ради установа, Јасна Николић, која је у изјави за медије истакла да Општина за услуге дневног боравака деце и младих са сметњама у развоју, на годишњем нивоу издваја 7 милиона и 700.000 динара.

Можда пакетићи и донети слаткиши у материјалном смислу и немају велику вредност, али осмехе и задовољство који су изазвани код деце не могу да се мере финансијским величинама, већ људскошћу која је свима нама преко потребна у овим турбулентним временима.

АЛ НОВИНЕ

Издавач: „Ал прес" д.о.о. Алексинац

Директор: Нинослав Миљковић

Главни и одговорни уредник: Јелена Јовановић

Редакција: Срђан Илић, Милан Влајић, Марко Радић, Стефан Живковић, Дијана Бојевић, Власта Ценић, Ирена Димитријевић

Стручни консултант: дипл. историчар Зоран Стевановић
Адреса редакције: Кнеза Милоша 114/17, 18220 Алексинац
Телефон: 060/ 380-83-44; 018/ 808-344
E-mail: redakcija.al.novine@gmail.com
Графичка припрема: Графиколог
Штампа: *Tradepromet* - Ниш

На насловној страни:
Марија Радовић, песникиња и ауторка збирке поезије „Из ове коже" (фото: С. Живковић)

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
32+659(497.11)
АЛ новине / главни и одговорни уредник Јелена Радовановић. - Год. 1, бр. 1 (јун 2016)- . - Алексинац : "Ал прес", 2016- (Ниш : Tradepromet). - 21 cm
Месечно.
ISSN 2683-4871 = АЛ новине
COBISS.SR-ID 282043660

У ЗДРАВСТВЕНОМ ЦЕНТРУ АЛЕКСИНАЦ

ЖАНДАРМЕРИЈА УЗ ПАКЕТИЋЕ УРУЧИЛА И ПРИЗНАЊЕ

Чланови одреда Жандармерије су у јануару посетили Дечије одељење у овдашњем Здравственом центру и том приликом делили пакетиће, а уједно су искористили тај долазак да уруче плакету директору ове здравствене установе доктору Горану Видићу за досадашњу добру сарадњу.

Плакета је поклон хуманитарног удружења „Жандарм" коме могу да приступе сви активни и пензионисани полицијски службеници.

– Врло лако је пао избор, да кажем, на доктора Видића, зато што је пуно наших колега имало јако позитивну сарадњу, а многи су овде у овој установи са успехом и лечени, тако да смо добили препоруке – појаснио је ову одлуку Јован Велебит, полицијски службеник.

Доктор Видић овом приликом није крио задовољство истичући да је веома задовољан добијањем овакве награде.

– Ово је награда за читаву установу. Ја сам, стицајем околности, као представник установе, ето, први међу једнакима добио то признање и заиста ми је изузетно драго. Ми ћемо се трудити да и у наредном периоду оправдамо поверење жандармерије, да се нађемо ту за шта год је потребно и да изађемо у сусрет – рекао је доктор Видић.

Иначе, према речима доктора Видића, а од када је ова јединица дошла у Алексинац у овдашњој Болници имају само речи хвале, јер је њихова сарадња на изузетном нивоу.

С. Ж.

УЗ СВЕТСКИ ДАН БОРБЕ ПРОТИВ РАКА

СВЕ ЈЕ ВИШЕ ПАЦИЈЕНАТА, ВЕЋИНА ТЕРАПИЈУ ПРИМА У АЛЕКСИНЦУ

Светски дан борбе против рака, 4. фебруар, ове године се обележава уз кампању под слоганом „Ја сам, ја хоћу" и подсећа како и појединац и заједница могу да допринесу смањењу глобалног оптерећења малигним болестима.

Када је реч о Алексинцу, у овдашњој болници су од 2021. године почели са специфичним лечењем онколошких пацијената, односно почела је да ради дневна болница за онкологију, што подразумева давање специфичне цитостатске терапије.

– Пацијенти који су из наше општине, али и општина Сокобања и Ражањ, сада хемиотерапију примају код нас, у нашој болници. Од прошле године почело је давање такозване биолошке терапије, то су неке новије савременије терапије које се такође користе за лечење ових пацијената. Тако да већина онколошких пацијената терапију може да прими у Алексинцу – појаснио је доктор Милош Крстић, онколог.

Међутим, како додаје доктор Крстић, ту има пар изузетака, јер Фонд прописује одређене лекове који морају да се примају у терцијалним центрима, односно клиничким центрима. То је разлог што се неке најсавременије и најскупље терапије и даље примају само у Нишу, али већина пацијента, око 80 одсто, терапију може да прима у Алексинцу.

Једно од питања које се увек провлачи у оваквим разговорима јесте каква је тренутна ситуација са бројем онколошких пацијената на територији наше општине. Да ли се тај број повећава или смањује, доктор Крстић о томе нема тачне статистичке податке, али примећује повећан обим лечења.

– На жалост постоји неки тренд, не би се можда рекло раста, али свакако се повећава обим лечења јер се стално уводе нове терапије, тако да је могућност лечења већа, самим тим обим посла је све већи. За ових пар година колико радимо примећује се већи број терапија, већи обим посла баш из ових разлога. Онкологија је једна врло динамична грана, стално се уводи неко ново лечење и то се осећа и код нас – завршава доктор Крстић.

Иначе, према најновијим проценама Светске здравствене организације и Међународне агенције за истраживање рака, од малигних болести у свету годишње оболи 18,1 милион људи и региструје се 9,6 милиона смртних случајева од свих локализација рака годишње. Током живота, један од пет мушкараца и једна од шест жена ће оболети од рака, а један од осам мушкараца и једна од једанаест жена ће умрети од неког облика малигне болести. Рак плућа, рак дојке и рак дебелог црева су водеће локализације рака у оболевању и у умирању. Ове три врсте рака чине заједно једну трећину новооболелих и умрлих особа од рака у свету.

Рак плућа је најчешће дијагностикован рак код мушкараца. Потом следе карцином простате и колоректални карцином. Рак дојке је најчешће дијагностикован малигни тумор код жена, а следе га рак плућа и рак дебелог црева.

М. Влајић

ПАЦИЈЕНТИ У АНКЕТИ

НЕЗАДОВОЉНИ ЉУБАЗНОШЋУ МЕДИЦИНАРА И ЛИСТАМА ЧЕКАЊА

Спроведеном анкетом Савета за здравље међу грађанима општине, дошло се до увида колико су пацијенти задовољни са организацијом здравствене заштите у овдашњим здравственим установама, колико су упознати са својим правима и на шта имају највише примедбе. Грађани су у овој анкети, бројчано онграниченој, предложили да медицински радници успоставе бољу комуникацију, да имају више стрпљења и повећају љубазност у комуникацији са пацијентима, затим да лекари не упућују пацијенте у приватне амбуланте, а и да се побољша систем заказивања прегледа.

Такође, имали су примедбе на хигијену у болници и на дуга чекања за прегледе код специјалиста, како код заказивања, тако и код самих прегледа у амбулантама. Наравно, у спроведеној

анкети пацијенти су и похвалили поједине лекаре, пре свега докторке Тању Радивојевић из Дома здравља, затим Мирјану Ивковић са ОРЛ и Оливеру Матковић са хирургије.

Извештај о броју приговора у 2024. години поднет на првој овогодишњој седници Савета од саветника за заштиту права пацијената Љиљане Петровић Дугачки указује да се наши суграђани ретко одлучују да институционално затраже остваривање права. Током минуле године било је осам приговора пацијената, а од тог броја пет је оцењено као оправдано. Према Извештају најчешће је повређено право на доступност здравствене заштите. Право грађана старијих од 65 година на бесплатну зубну протезу је за сада мртво слово на папиру, јер у Служби здравствене заштите у области денталне медицине ради само један зубни техничар, те се листа чекања непрестано увећава и сасвим је оправдано исказано незадовољство и негодовање грађана, стоји у овом документу.

Иначе, оба ова извештаја биће послата Здравственом центру, а наћи ће се и пред одборницима Скупштине општине у редовном годишњем извештају Савета за здравље општине Алексинац.

ПРОБЛЕМ ГИНЕКОЛОГИЈЕ

РЕШАВАЈУ КАДРОВИ НАКОН СПЕЦИЈАЛИЗАЦИЈЕ

Пацијенткиње које имају потребе за гинеколошким прегледима указале су нам да им је та здравствена заштита у алексиначким државним установама отежана. У добијеним мејловима на адреси наше редакције читатељке кажу да је почетком фебруара само један лекар радио у гинеколошкој амбуланти у Дому здравља, а наводно да се на први слободни термин чека и више од месец дана. Хитни случајеви се шаљу на одељење где раде два до три лекара. Пацијенткиње још кажу да комплетан основни гинеколошки преглед у приватним ординацијама кошта око 5.000 динара.

Да је проблем рада гинеколошке амбуланте актуелан потврдили су нам и у Здравственом центру „Алексинац" и за сада се стиче утисак да га је тешко у потпуности решити. Након преласка једне докторке да ради у другу установу, у амбуланти ради само један специјалиста који ове године одлази у пензију. На тржишту рада нема незапослених гинеколога. Наш извор нам објашњава да су гинеколози са одељења спремни да дежурају у амбуланти Дома здравља, али то не могу док им ИД број не додели Републички фонд за здравствено осигурање. У време писања овог текста таквих назнака из ове институције нема.

Оно што је охрабрујуће, а што може да се назире из разговора са др Сретеном Вујошевићем, који је задужен за болницу у Здравственом центру, иначе гинекологом по специјалности, чињеница је да је пет доктора из Алексинца на специјализацији, и један ће ове године завршити специјализацију, а следеће још један.

И наравно, као што смо у много чему несагласни, тако смо и у овом случају. И док једни сматрају да овај проблем треба хитно да се реши, други су пак мишљења да пацијенти треба да покажу мало више стрпљења, јер се ради о објективним околностима. Како смо незванично сазнали проблем је предочен и локалној самоуправи, под чијом ингеренцијом није више Дом здравља, али вероватно може на неки начин преко државних институција да помогне у решавању овог проблема. У сваком случају има се утисак да није све у људском фактору, да има доста и у другим околностима које су се годинама гомилале када је у питању стварање кадрова, здравствене културе и слично.

Н. М.

СЕЛЕКЦИЈА ОТПАДА УСПОРАВА РАСТ ДЕПОНИЈЕ

НЕОПХОДНА ЕКОЛОШКА ПОМОЋ КОРИСНИКА

Одлагање отпада на општинским и градским депонијама без његове селекције и прераде је све већи проблем за локалну власт, али и за заједницу која живи поред њих. Нарочито су оне угрожене у летњем периоду због високих температура, када долази до њиховог паљења и загађивања ваздуха.

Држава је пре 15 година усвојила нову стратегију и почела са градњом рециклажних центара. Један такав је предвиђен у околини Ниша, али за сада нема ни темеља од таквог објекта. То значи да отпад са територије општине Алексинац завршава на овдашњој нашој депонији. Она из дана у дан расте, и зато је битно да грађани и привреда приликом одлагања смећа селектују отпад, одвајају картон и пластику који одлазе у рециклажне погоне и тако смање обим комуналног смећа на локалној депонији.

Да је разврставање отпада од стране корисника важно, указују и подаци из алексиначког ЈКП „Комуналне услуге", да отприлике 30 камиона смећа дође сваког дана на градску депонију, што локалних комуналаца, што са ауто-путева Србије, и неких других корисника.

- Наша депонија није санитарна депонија, већ је сметилиште и по планској документацији државе ми смо усмерени на регионалну депонију „Келеш", која треба бити у будућности формирана на територији општине Дољевац и делимично града Ниша, али питање је када ће она бити изграђена. За сада, сав тај отпад завршава код нас. Поступак разградње пластике сви знамо да је 100, 200 и 300 година. Приликом разлагања свог осталог смећа јављају се као продукт опасни гасови који, услед било каквог ризичног поступка на самој депонији, могу довести до врло великих хаварија и врло великих експлозија - упозорава у разговору за наш портал Далибор Марковић, директор „Комуналних услуга".

Први човек алексиначких комуналаца напомиње да се они труде да заштите депонију од експлозија, колико је то могуће, тако што је прекривају глиновитим слојем који смањује могућност да до тога дође. Марковић још и каже да располажу са механизацијом, конпакторима којима се гази смеће, како би се што више истиснуо кисеоник који, услед појаве гаса и случајне варнице, може довести до запаљења депоније.

- Трудимо се да на сваки начин смањимо могућности за такве нежељене ситуације, али то нисмо у могућности да са 100 посто сигурности урадимо. У касетама које отварамо на даље и које ћемо отварати, постављаћемо и отплињиваче. Отплињивачи су систем да се гас, који се ствара, безбедно изведе у околину, у ваздух се пусти и он не представља никакво загађење, то су мале количине, али ако буде затворен и нагомила се у неком слоју депоније, може бити врло опасан – објашњава наш саговорник.

Имајући све ово у виду, може се закључити да је неопходна већа одговорност свих, од корисника до организатора прикупљања отпада, да он буде у што већем обиму одвајан и рециклиран, како би у што мањем обиму завршавао на депонијама, које се не могу похвалити санитарним условима. То је важно и у оном тренутку када буде изграђена најављена рециклажна регионална депонија у околини Ниша.

ДОНАЦИЈА ОД ПОСЛОВНИХ ПАРТНЕРА

ГАРАНЦИЈА НАСТАВКА УСПЕШНЕ САРАДЊЕ

Возни парк Јавно комуналног предузећа „Комуналне услуге" је богатији за још једно возило које ће им олакшати рад, превасходно код прикупљања картонске амбалаже.

Возило је добијено као донација од компаније Уни Еко Пак са којом овдашње комунално предузеће сарађује више од годину дана и којима предају сав материјал за даљу рециклажу који сакупе, пре свега картонску амбалажу.

– Ради се о комуналном возилу марке „пјађо", малом комуналном возилу које ће служити превасходно за прикупљање картонске амбалаже, али и за многе друге сфере у којима Јавно комунално предузеће „Комуналне услуге" послује. Врло смо задовољни сарадњом и као гаранција да ћемо и даље сарађивати је и гест који они чине и Јавном комуналном предузећу донирају ово возило које ће помоћи у реализацији свих наших планираних активности у овој години и годинама на даље – рекао је Далибор Марковић, директор ЈКП „Комуналне услуге".

Иначе, Јавно комунално предузеће на месечном нивоу предаје од четири до шест тона картонске амбалаже, а према речима директора, спремни су да им надаље предају и пластичну амбалажу. ***М.В.***

КОНТЕЈНЕРИ ГОРЕ, АПЕЛИ НЕ ПОМАЖУ

АКО МОРАТЕ, ОХЛАЂЕН ПЕПЕО ОДЛОЖИТЕ У МЕТАЛНУ ПОСУДУ

Екипа нашег листа забележила је још једну паљевину контејнера у зимском периоду, овог пута у центру града. Захваљујући само брзој акцији ватрогасаца није дошло до веће материјалне штете. Ово је још једна од тридесетак оваквих посуда које су уништене немаром корисника. У центру града, код сат фонтане, потпуно је изгорео један контејнер, док су два оштећена и то све немаром грађана, јер пепео у зимском периоду не одлажу на адекватан начин. Ништа не помажу ни апели из Јавно комуналног предузећа „Комуналне услуге" који годинама уназад упозоравају да се пепео са жаром не сипа у пластичне контејнере. Ватрогасци су брзо и ефикасно реаговали и спречили друге последице, али нажалост то није њихова прва интервенција на гашењу запаљених контејнера.

– У претходних пар месеци око 30 контејнера је изгорело, запалило се, или је оштећено услед пожара на територији наше општине, а од тога у самом Алексинцу двадесетак. Апелујемо и овог пута на све кориснике да се савесно односе према одлагању смећа, да смеће одложе баш онако како је прописано, да жар не сме никако да се одлаже у комуналне контејнере, нити жар нити пепео. Међутим знамо да одређени корисници немају алтернативе, стога смо на скоро па сваком месту у граду поставили и по један метални контејнер у који ако нема друге алтернативе може да се одложи пепео, али охлађен пепео, стога апелујем да свако ко мора да одложи пепео, одложи хладан пепео у коме нема жара и који не може бити ризик за запаљење контејнера – поручио је Далибор Марковић, директор „Комуналних услуга".

Марковић додаје да је одлагање на градској депонији на Алексиначком руднику у потпуности бесплатно и да ко може негде у дворишту одложи и сачека да се тај пепео охлади, а потом по упутствима запослених са депоније на тачно одређеном месту одложи пепео како то не би представљало опасност и проблем за читаву депонију.

Иначе, статистика је да негде око 4-5 посто контејнера у току године изгори. Вредност једног пластичног контејнера је око 30.000 динара, тако да је то штета која се чини предузећу, односно штета коју плаћа предузеће, али плаћају и сви корисници услуга, јер је то новац свих нас заједно.

М.Влајић

КОНКУРС ЗА НАЈМЛАЂЕ СУГРАЂАНЕ

ЕКОХЕРОЈИ НА ДЕЛУ, ЗА УРЕДНИЈИ АЛЕКСИНАЦ

Челници Јавног комуналног предузећа „Комуналне услуге" ових дана су дошли на идеју и расписали еколошки конкурс у чијој реализацији ће им активно помоћи Удружење „Кошница" из Алексинца.

Циљ конкурса, који је отворн до 1. марта, јесте подизање свести о екологији и активно укључивање младих у решавање еколошких проблема у нашој општини.

Према конкурсу, задатак ће бити да деца направе групе и пријаве своју идеју за реализацију неке еколошке акције. Тема је потпуно отворена, из било које области, као што су рециклажа, заштита природе, смањење загађења, енергетска ефикасност, садња дрвећа, било која еколошка акција, само разрађена по обрасцу који су организатори дали.

– Деца морају имати свог ментора, то ће вероватно бити учитељ, учитељица, или васпитач који ради са том групом, или неко из њиховог окружења, а задатак нас и Удружења „Кошница" јесте да после одаберемо најбоље идеје, најбоље пројекте и одлучили смо да четири најбоље акције наградимо са по 25.000 динара, односно наградићемо реализацију и спровођење те акције у дело – додао је Далибор Марковић, директор „Комуналних услуга".

Како наводи Марковић, идеја је да оваквим активностима пробуде жељу код младих људи за бављењем екологијом и еколошким активностима, а све у циљу наше заједничке будућности, да немамо проблеме које имамо сада, да не видимо бачено смећа на местима где за то није предвиђено, да не видимо поломљене садница које су скоро посадили.

– Надамо се да је ово један добар почетак. Сада су нам циљна група млади од 6 до 12 година, а спремни смо да овакве акције спроводимо и за друге категорије младих у заједничком циљу, као што каже и назив ове акције, да сви будемо хероји на делу, а све у циљу уреднијег Алексинца – завршио је Марковић.

„ИЗ ОВЕ КОЖЕ" ПРВА ЗБИРКА ПЕСАМА МАРИЈЕ РАДОВИЋ

ПЕСНИЧКО ПУТОВАЊЕ КРОЗ ЛАВИРИНТ ЉУДСКЕ СВЕСТИ

Промоција књиге „Из ове коже", ауторке Марије Радовић, у издању алексиначке библиотеке „Вук Караџић", одржана почетком фебруара у Дому омладине, била је пријатно освежење када су у питању тренутни културни догађаји у нашем граду и по квантитету, али и квалитету. Дом омладине је био испуњен до последњег места, а понуђени садржај је могао да задовољи критеријуме и највећих заљубљеника вечери поезије.

У представљању прве збирке ове младе Алексинчанке, рођене у Бијелом Пољу у Црној Гори, сада студенткиње права, допринели су Синиша Голубовић, уредник у библиотеци „Вук Караџић", рецензент професорка Драгана Милић Рајда, Никола Кенза Стојковић, глумац из Врања који је говорио стихове ауторке и Влада Вељковић, који је својим музицирањем на гитари и певањем употпунио вече.

Говорећи о свом делу песникиња Радовић је истакла да је у њега уткала пар година активног писања. За њу је то било једно путовање кроз лавиринте људске свести, кроз духовно, душевно и емотивно стање. Наводећи Достојевског, да је човек колико физичко биће, толико и метафизичко биће, песникиња је појаснила свој стваралачки смер.

– Ја сам хтела да ставим акценат управо на ту метафизику. Поимање човека, поготово за младу особу попут мене, није лако. Јер, он је сам по себи разнолик и изузетно слојевит. Ова збирка и јесте попут мозаика, јер ја се нисам држала само једног правца. Свака песма у овој збирци представља по један делић, једну перспективу и један угао из кога можемо да посматрамо живот и свет око нас. Једино када саставимо све те делиће заједно, ми можемо одредити ту праву целовиту слику. Она је бунтовна сама по себи, као глас младих генерација. Тиме сам хтела да представим свој крик, крик који одзвања против декаденције, против апатије. Посебно бих истакла – против хомогенизације друштва – казала је Радовић у веома емотивном обраћању публици.

Песникиња истиче да је тиме хтела да искаже и вапај, вапај за исконским вредностима, које се већ одавно налазе, нажалост, на маргини, мада на крају све то представља светло на крају тунела.

– А довољно је један трачак светлости да постоји, да можемо да променимо нешто. Наду у доброту, искреност, поштовање и тиме да можемо да овај свет учинимо бољим местом за живот. Ја бих заиста волела да ова збирка поезије постане приручник младим генерацијама и буде кључ за многа њихова питања - објаснила је песникиња своју жељу.

Марија Радовић је изазвала буру емоција говорећи о томе како је ове песме, поред осталог, посветила и баки Славици и деки Томиславу Шифију Николићу, за које је казала да су јој увек у мислима и захвалила се на њиховом доприносу да постане оно што је данас и што тежи да буде, а то се осећа у њеним песмама, али и у њеном свакодневном животу. А шта је то, најбоље ће открити читаоци из њене поезије и у разговору са овом младом песникињом.

ДРУГО ИЗДАЊЕ КЊИГЕ ЗЛАТКА ПАВЛОВИЋА

ПОЕЗИЈА НАДАХНУТА ЛЕПОТОМ АКВАРЕЛА

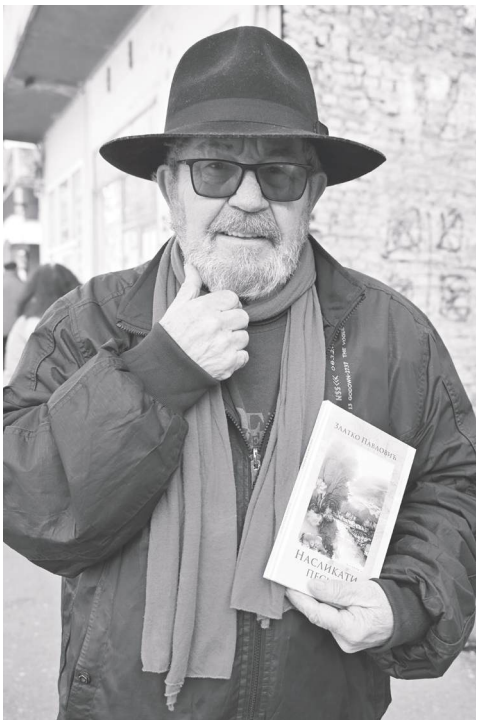

Центар за културу и уметност Алексинац је у прошлој години имао плодну издавачку делатност, а међу издатим насловима је и друго издање збирке поезије „Насликати песму", аутора Златка Павловића. Када повежемо сликарство са уметношћу речи, настаје књига. Баш тако је настало ово дело које је на аутентичан Павловићев начин спој две уметности књижевности и сликарства, по чему је и познат не само алексиначкој јавности већ и шире. За њега је акварел насликана песма, начин за преживљавање унутрашњег света и света око нас.

Златко Павловић је Алексинчанин и уметничка душа чији су сликовни радови надахнули многе. Поред ликовних дела аутор је осам мурала, ликовни уредник више часописа, и илустратор петнаест књига. Добитник је више од шездесет признања за културно-уметнички рад и допринос култури.

- Та збирка је настала сликајући аквареле, кад су ми неке мисли пролетеле или емоције заталасале разум, онда су вршени ти записи тих минијатурица које су се после надограђивале и отишле су у обликованим песмама које се налазе у овој збирци „Насликати песму". Највише и најдетаљније, може све то да се каже у мом предговору где ја у тој књизи говорим како сам сликао, шта сам сликао, колико сам сликао и шта ме је све и како мотивисало - рекао је Златко Павловић за наш лист.

Златко Павловић успева да нам прикаже кроз ову збирку поезије свој богат унутрашњи свет, надахнут лепотом акварела.

С. Урошевић

ДИМИТРИЈЕВИЋ УКАЗИВАО, ОДГОВОРНИ ЋУТАЛИ, ПОСЛЕДИЦЕ ТРПИМО И ДАНАС

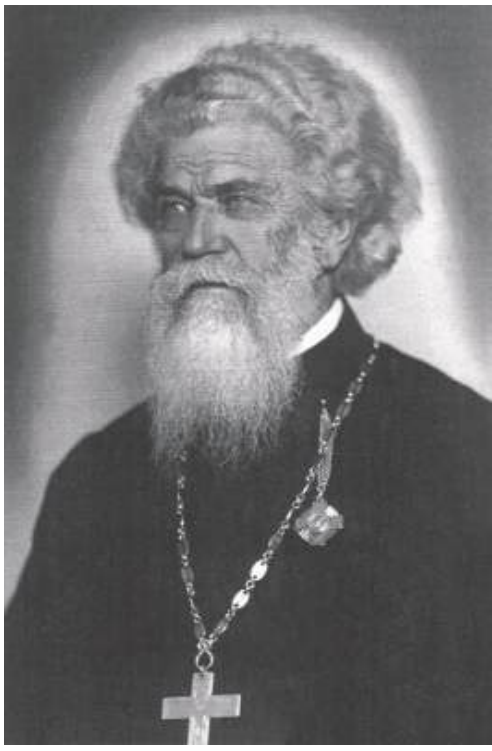

Шеста Протина беседа, манифестација која је посвећена Алексинчанину Стевану Димитријевићу, још једном је показала сву духовну, људску, дипломатску и родољубиву величину овог свештеника који је рођен у нашем граду 22. јануара 1866. године, а упокојио се 1953. године у Београду. Сахрањен је у гробљанској капели посвећеној Светим арханђелима Михајлу и Гаврилу на Старом алексиначком гробљу.

За др Радована Пилиповића из Архива Српске православне цркве у Београду, једног од говорника на трибини одржаној 22. јануара у Дому омладине, прота Стеван Димитријевић је, пре свега, велики духовник у низу духовника српске историје, човек који се бавио писаним наслеђем и остављао лепа тумачења српске историје, лепе описе српске културе. Човек који није живео неку окамењену ученост, него је управо ту ученост и то доживљавање прошлости преносио на свој нараштај и на своје сараднике.

научно наслеђе које може да се искористи – каже овај истраживач.

Пилиповић појашњава да је прота Стеван својим радом прекрио српски југ из Алексинца, стигао до Солуна, Скопља, стизао да помогне наш народ на Косову и Метохији, и живом речи и материјалним средствима.

– То је пример како ми треба да се односимо према другима. Сваки помен проте Стеве управо даје неку нову наду – напоменуо је у изјави за наш медиј др Радован Пилиповић.

Професор др Драгиша Бојовић са Филозофског факултета у Нишу је почетак свог излагања посветио судбинској испреплетености два наша великана у теолошком и националном домену, проти Стевану Димитријевићу и Григорију Божовићу, покушавши да одговори на задату тему: „О страдалима за веру". Бојовић је казао да је наше време време

– Он припада тој епохи 19. века, времену успона, времену заокруживања српских националних територија и нечега што је заиста вукло српску историју напред. Ми и дан-данас користимо његове научне радове, то је нешто што је живо, што је просто оправдано. Његови списи из руских архива и библиотека и његова монографија о Светоме Сави, читава биографија о проти Стевану Димитријевићу је и дан-данас научно употребљива и представља једно

конформизма и узимања, односно отимања, а њихово време је било време жртве и давања. И један и други су живели тај живот, живот жртве и потпуног давања, упитавши се коме и понудивши одговор отаџбини, народу и правовери, односно правој вери.

– Наше време је време продаје вере и идеала. Њихово време је време одбране правоверја и отачаства. Таквих, као што су они били, данас нема ни међу лаицима ни међу клирицима (свештенства прим. аутора). Онда ћете ви питати: па какви су то они били? Можда је најбоље да кренем од њиховог физичког изгледа. Лепи, високи, стасити. Били су, дакле, и својом појавом, можда као што је у своје време био Деспот Стефан Лазаревић, који је на сваком месту на сваком двору изазивао пажњу оних који су га гледали. Несумњиво је да су прота Стеван Димитријевић и Григорије Божовић изазивали пажњу где год су се појавили – поручује овај универзитетски професор.

У свом занимљивом излагању Бојовић је указао да је Стеван Димитријевић 1950. када је обилазио Метохију, Призрен и Призренску богословију, оставио писана сведочанства о томе шта се спрема српској држави.

– Стеван Димитријевић 1951. године у писму Светом архијерејском синоду, молећи да Свети синод укаже врху државе на следеће: „У молитви надлежну вишу инстанцу да наређење онамошњим пограничним властима да добро проверавају оне који пребегавају из Албаније у нашу земљу. Да ли су то истински политички емигранти, који имају међународно и наше право на азил или су бегунци из дивљих и неплодних каменитих планина у питому Метохију и плодно призренско поље? Планско појачавање њиховог елемента у нашој земљи, мобилисање Велике Шипније и појачано угушивање Срба у њиховој класичној домовини? О последицама овога треба добро размислити, а знати да су они строго организовани (мисли на арнауте тадашње) тајним сепаратистичким планом живо раде, а наши су збуњени и разједињени." – цитира овај професор Филозофског факултета Проту истакавши још једном ту 1951. годину и тајни план, на ком су озбиљно радили они, а наши су збуњени и разједињени, баш као данас.

Он констатује да се ништа није променило. Све је исто као тридесетих година, као педесетих година, као шездесетих година.

– И на крају, само да додам да је и сам прота Стеван Димитријевић био интерниран у изгнанству у Бугарској у време Првог светског рата. И сам пострадао за веру. Није случајно разумевање које је имао према Григорију Божовићу, и обрнуто – констатовао је др Бојовић.

Н. Миљковић

Ученици и професори Техничке школе "Прота Стеван Димитријевић" испред Протине задужбине Цркве Светих архангела Михаила и Гаврила у Алексинцу

НОВА ИЗДАЊА АЛЕКСИНАЧКИХ АУТОРА У 2024.

ОД БЕЛЕТРИСТИКЕ ДО ИСТОРИЈСКИХ МОНОГРАФИЈА

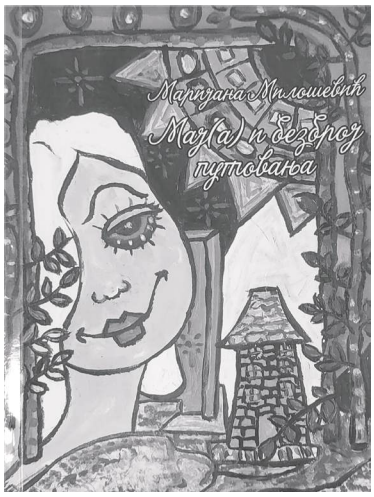

Алексиначка библиотека „Вук Караџић" је наставила са праксом издавања радова завичајних аутора појавом збирке поезије професорке Маријане Милошевић под називом „Мај(а) и безброј путовања". Ово је друга књига ове ауторке и у њој она, како је приметила рецезенткиња песникиња Љиљана Крстић, наставља да ниже своје снове размишљајући о смислу нашег постојања и провлачећи све те мисли кроз нити љубави.

Књига садржи четири целине под називима: Кад љубав измиче, Кад Мај(а) плеше док тишина свира, Мај(а) и песме о пролећу, љубави и сновима и Кад се успава Мај(а) и зиму сања. На почетку сваке целине су издвојени стихови као сиже и главна нит песама које следе.

Библиотека је издавач и књиге „Мирис мог завичаја", аутора Житковчанина Драгослава Ристића. У житковачком црквеном дому одржана је промоција. О самом делу у име издавача говорили су њен директор библиотеке Војкан Поповић и уредник издања Синиша Голубовић. Присутнима се обратио и један од рецензената књижевник Драгиша Марковић. Они су истакли значај овог рукописа у очувању локалног наслеђа када су у питању традиционални обичаји и народни говор.

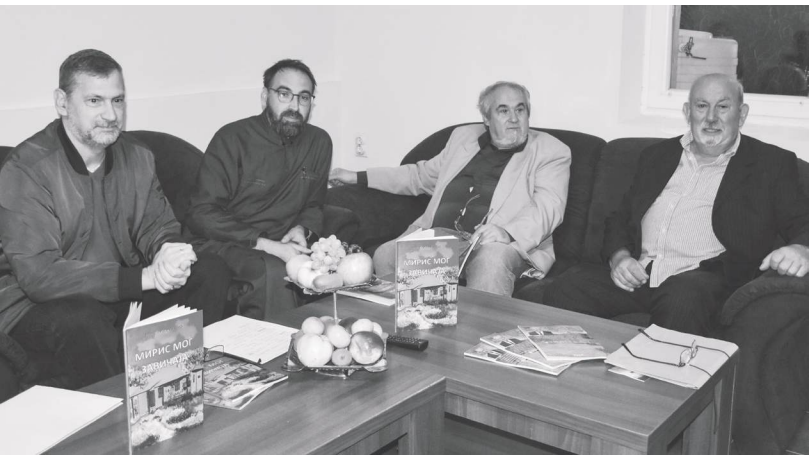

Марковић је казао да је Драгослав Ристић у књизи „Мирис мог завичаја" добро омирисао пределе пуне житарица и башти, ливаде и пропланке, шуме и воћнаке, потоке и речице, реку Мораву, на којој су поточаре у његовом завичају, а вековима раде и хране гладна уста људи, жене и децу Алексиначког поморавља.

Књижевни првенац, аутора из Гредетина Милана Милојевића, под називом „Црни лептир" је ове јесени у издању београдске „Нове поетике" угледао светлост дана. И то као награђено штиво на конкурсу ове реномиране издавачке куће. „Црни лептир" је носилац награде „Златни храст" за најбољу књигу кратких прича 2024. године.

„Црни лептир" Милана Милојевића је збирка од 19 хорор прича, које комбинују елементе српског фолклора и натприродног. Приче су смештене у српска села и одлукују се мрачном атмосфером, где идилична природа и мирни пејзажи бивају нарушени појавом натприродних сила, освете и зла. Милојевић успешно преноси дух народних митова, реалистички описујући живот без улепшавања, док истовремено даје суптилну прилику друштвених проблема.

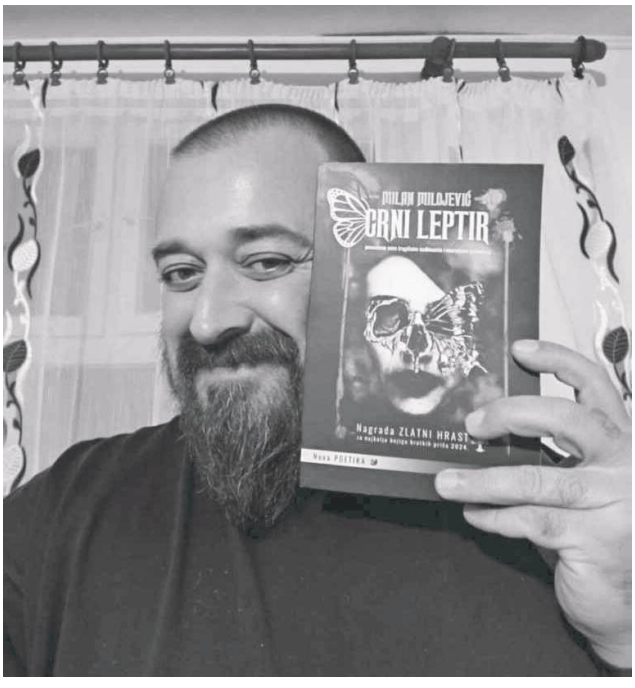

Књига „Црни лептир", која у свом поднаслову има поруку „посвећена свим трагичним судбинама и несрећним љубавима", магични је позив за читалачко истраживање човекових невидљивих граница кроз литературно приповедање.

Алексиначка читалачка публика имала је прилику да се упозна и романом „Помахниталост и атараксија" наше суграђанке Ане Стојковић који је изазвао велику пажњу у Алексинцу.

– То је неки моји унутрашњи свет који заправо мене инспирише, а с обзиром да сам овај роман писала, нећете веровати, пре 20 година док сам била на студијама журналистике у Београду била сам опчињена свакаквим појмовима из филозофије, те и појмом атараксије. Многи читаоци су ме питали шта је то атараксија с обзиром да је роман почео да се продаје пре званичне промоције и желела бих овом приликом да објасним да је атараксија стање потпуног мира, унутрашње хармоније. Дакле, једно потпуно одсуство брига и невоља и овај појам уводи Пирон у своју филозофију највероватније под утицајем Будизма. И наслов заправо представља оксиморон, дакле два супротна осећања главних ликова чијом синтезом би дошло до њихове унутрашње хармоније – појаснила је овом приликом ауторка романа.

Роман „Помахниталост и атараксија" новинарке Ане Стојковић угледао је светлост дана под окриљем издавачке куће Талија из Ниша.

Пре неколико година је под насловом „Лица без шминке" објављена књига интервјуа са писцима, глумцима, редитељима и другим позоришним стваралоцима, учесницима Фестивала првоизведених представа који се сваке године од 22. до 27. новембра одржава у Алексинцу. У оквиру пратећег фестивалског програма на ПИП-у, овог новембра је светлост дана угледао наставак овог дела, односно одржана је промоција књиге „Лица без шминке 2".

Током промоције о њој су говорили аутор, новинар Нинослав Миљковић и рецензент др Миливоје Млађеновић који је истакао да је ова књига сведочанство о помном, стваралачком новинарском „праћењу", не пуком извештавању и бележењу позоришних догађаја, него аналитичком приступу позоришном фестивалу јасне артикулације, манифестацији која подстиче савремену драмску књижевност.

Публикација „Лица без шминке 2" концепцијски је осмишљена по истом моделу као и прва књига. У њој су хронолошки сложена, од 2019. до 2023. године, двадесет и два разговора са учесницима Фестивала. Саговорници Нинослава Миљковића и Јелене Радовановић Јовановић су: Исидора Рајковић, Стеван Бодрожа, Жељко Стјепановић, Бојан Вељовић, Биљана Николић, Дејан Тончић, Борис Лијешевић, Миодраг Динуловић, Јелена Богавац, Александра Аризановић, Никола Мијатовић, Дејан Дедић, Угљеша Спасојевић, Слободан Бода Нинковић, Даниел Ковачевић, Драгана Варагић, Тијана Васић, Ђорђе Косић, Југ Ђорђевић, Вања Ејдус, Милан Марић.

За разлику од прве књиге коју је издао Центар за културу и уметност, као издвач „Лица без шминке 2" се појављује Удружење „ДАРС" из Алексинца.

Још једна монографија, која је у вези са догађајима на овим просторима за време Првог светског рата, а под називом „Резервна војна болница Тимочке дивизије 1914 - 1915. године у Алексинцу", аутора Миће Милојевића, Зорана Стевановића и Милана Милојевића је у децембру угледала светлост дана.

Како је рекао на промоцији у Дому омладине један од аутора професор Зоран Стевановић, ова монографија" је од великог значаја за локалну историографију, јер допуњује досадашња сазнања о Великом рату на простору Алексиначког поморавља.

Издавач ове монографије је Удружење бораца Народноослободилачког рата Алексинац, а издавање је суфинансирало Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије.

Центар за културу Алексинац и у овој издавачкој сезони је даривао неколико значајних наслова, изузетне важности за историјско и публицистичко наслеђе. Ту је већ алексиначкој публици добро познат аутор историјских књига професор Зоран Стевановић који је овог пута написао монографију Манастира Свети Роман у Ђунису. ЦКУ је издавач репринта књиге „Брак у јужних Словена" аутора академика Тихомира Ђорђевића.

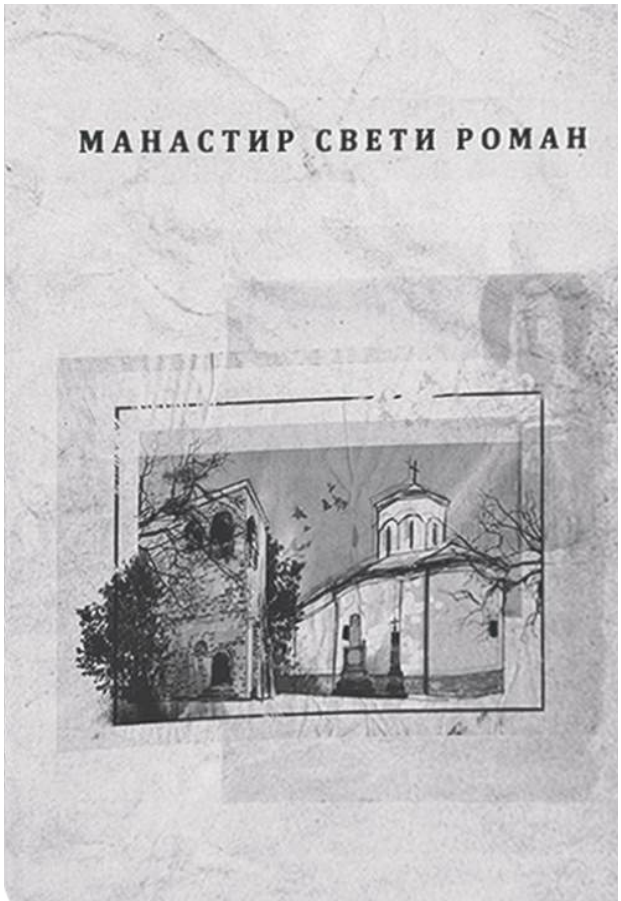

ЗАВРШЕНА ЗИМСКА ЛИГА У МАЛОМ ФУДБАЛУ

„ДОКТОРИ" У ФИНАЛУ НАДМАШИЛИ РАДЕВЧАНЕ

Финални мечеви Зимске футсал лиге, посебно велико финале, донели су узбуђење, преокрете и драму на терену. У две од четири утакмице победник је одлучен тек након пенал серије.

Моравица из Суботинца савладала је Борац из Трњана (6:4) у борби за седмо место, док је Црвена звезда из Горњег Љубеша у мечу за пето место надиграла Младост 1955 из Моравца са 4:1. У утакмици за треће место ОФК Напредак 1929 и Јединство из Бобовишта одиграли су 3:3, а након пенала тријумфовала је екипа из Бобовишта са 6:5.

Финале између Доктора фудбала (Доњи Адровац) и Полета (Радевац) било је право спортско надметање. Доктори су головима Николе Стојановића и Славка Ђорђевића стекли предност од 2:0, али су пропустили неколико изгледних прилика. Полет је у последњих пет минута, играјући без голмана, стигао до изједначења - Андрија Динчић смањио је на 2:1, а Петар Спасић је пет секунди пре краја изједначио.

У пенал-серији, Доктори су били прецизнији. Кристијан Паприца, Слободан Живковић, Славко Ђорђевић, Стефан Драча и Никола Стојановић постигли су голове. Стрелци за Полет су били Никола Радојковић, Петар Спасић, Јован Милошевић и Никола Бабић, док је Андрија Динчић промашио. Коначан резултат - Доктори фудбала 7, Полет 6.

Завршницу Зимске футсал лиге, у којој је учествовало 16 клубова, испратило је више од 500 гледалаца. Лигу су организовали Канцеларија за младе, Фудбалски савез општине Алексинац, Спортски савез општине и Спортско-рекреативни центар Алексинац (СРЦА).

Општина Алексинац као покровитељ обезбедила је наградни фонд од 320.000 динара. Првопласирани Доктори фудбала освојили су 75.000 динара, док је Полет за друго место добио 60.000. Јединству је за треће место припало 50.000 динара, а остали клубови су награђени према пласману.Тако је ОФК Напредак 1929 за четврто место награђен са 45.000, петопласирана Црвена звезда је добила 30.000, Младост 1955 је за шесто место награђена са 25.000, седмопласираној Моравици је припало 20.000, док је за освојено осмо место Борац освојио 15.000 динара.Осим новчаних награда, клубови су добили и пехаре.

Најбољи стрелац био је Јован Милошевић (Полет) са седам голова у елиминацијама, најбољи голман је Илија Живковић (Јединство), а најбољи играч Никола Стојановић (Доктори фудбала). Сва тројица су награђени статуетама.

С. Илић

Прво место - Доктори фудбала

Друго место - Полет Радевац

Треће место - Јединство Бобовиште

УСПЕХ ТАКМИЧАРА ЏУДО КЛУБА „АЛЕКСИНАЦ"

ИЛИЈА ТРЕЋИ У СРБИЈИ

На Појединачном првенству Србије за кадете и кадеткиње, одржаном у Спортском центру „Шумице" у Београду, учествовали и такмичари Џудо клуба „Алексинац", њих петоро, предвођени тренером Бојаном Станковић. Наши млади џудисти ни овога пута нису разочарали, напротив освојили су једно треће место, једно пето и два седма места.

Треће место и бронзано одличје у категорији такмичара до 80 килограма освојио је Илија Трајковић. Пето место у својој категорији освојио је Лазар Русимовић (+ 90 кг), док су се на седму позицију пласирали Лазар Стоиљковић и Јана Милојковић.

- Илија је најпре забележио две победе против такмичара из Обреновца и Турије, у полуфиналу је претрпео пораз од такмичара из Београда, да би затим до медаље стигао победом над такмичарем из Врбаса и то лепим бацањем на ипон. Ово је важан резултат и за Илију и за наш клуб - каже тренер Бојана Станковић.

На Појединачном првенству Србије у кадетској конкуренцији учествовало је 58 клубова са 187 такмичара и такмичарки.

У РУТЕВЦУ

ПОЧЕТКОМ ДЕВЕТНАЕСТОГ ВЕКА ПРВА ШКОЛА

Основна школа у Рутевцу почела је са радом школске 1903/04. године. Први учитељ био је Ратко Жунић који је у Рутевцу службовао осам година. Школа је радила као привремена у кући од слабог материјала. Војислав Михајловић в.д. школског надзорника у свом извештају од 28. фебруара 1914. године наводи да би школу у Рутевцу требало затворити због школске зграде која је непрописна и привремена.

У школској 1913/14. години Рутевачка основна школа имала је једно одељење и једног учитеља, Милована Станивуковића који је вршио дужност учитеља и предавао у сва четири разреда. У другом полугодишту дужност учитеља вршио је свештеник Димитрије Станковић, парох рутевачки. На почетку школске године уписано је 68 ђака и сви су редовно похађали наставу. Није наведен број ученика и ученица.

После Великог рата Суд општине рутевачке образовао је комисију за процену ратне штете основне школе рутевачке у саставу: Ранђел Пешић, земљорадник, Михаило Врећић, земљорадник и Миладин Благојевић, дрводељац. Комисија је 14. марта 1921. утврдила да је укупан износ учињене ратне штете износио 63.050 динара.

Од намештаја у појединим школама сачувано је нешто, углавном старих, ђачких клупа и табли. Од тога једино ништа није остало у школама у Делиграду, Липовцу и Рутевцу.

У списку школа и наставника школског среза алексиначког који је 24. 7. 1919. године поднео школски надзорник Војислав Михајловић, за школу у Рутевцу се наводи да није радила са једним одељењем како је предвиђено јер школа није оправљена, а и наставник није дошао. Био је то учитељ Милован Станивуковић за кога се наводи да је радио у Министарству просвете.

У школској 1919/20. години за учитеља је постављен Страцимир Симић, раније учитељ у Доњем Плочишту.

Данас осморазредно одељење је саставни део матичне школе „Јован Јовановић Змај" на Алексиначком Руднику.

ДЕЛИГРАД

ШКОЛСКА ЗГРАДА У ДЕЛУ ШАНЦА

Основна школа у Делиграду почела је са радом школске 1861/62. године у згради која је наменски подигнута за школу у Делиградском пољу, у једном делу Главног шанца који је називан Први и Прави Делиград и шанац Илије Барјактаревића. Школу су подигле општине делиградска, рутевачка и прасковачка. Први учитељ био је Сретен Банџић који је у Делиграду службовао осам школских година. Пре тога био је учитељ у школи у Вукашиновцу која је затворена као неусловна.

Заправо прва основна школа у алексиначком срезу била је отворена у Вукашиновцу школске 1841/42. године и радила је до краја школске 1860/61. године, када је пренета у Делиград. Њени учитељи били су Марко Ђорђевић до почетка школске 1858/59, Живко Поповић до марта 1860, а потом поменути Сретен Бонџић који је са ђацима прешао у новоподигнуту школу у Делиграду. Док је школа радила у Вукашиновцу међу њеним свршеним ученицима био је и знаменити Милојко Веселиновић из Јасења, потоњи дипломата, публициста, филолог и национални радник.

Школа у Делиграду је оштећена у Српско-турском рату 1876. године. Пре тога у њој је био смештен штаб генерала Черњајева, а повремено и стан кнеза Милана Обреновића. Оправљана је 1879. и после 1896. када је основано Удружење грађана општине делиградске за оправку школе. Војислав Михајловић в.д. школског надзорника за школски срез алексиначки у свом извештају од 28. фебруара 1914. године наводи да је школа у Делиграду грађена по пропису и од тврдог материјала.

Делиградска основна школа школске 1913/14. године имала је два одељења и два учитеља, Лепосаву Лазаревићеву и Светомира Павловића, студента права који је вршио дужност учитеља уместо Лазара К. Мишковића, управитеља који се налазио на одсуству. Лепосава Лазаревић предавала је у 1. и 2. разреду, а Светомир Павловић у 3. и 4. разреду. На почетку школске године уписано је 86 ђака, 78 ученика и 8 ученица. Наставу је редовно похађало 80 ђака, 72 ученика и 8 ученица.

У извештају који је 24. 7. 1919. године поднео школски надзорник Војислав Михајловић, за школу у Делиграду се наводи да није радила јер није била оправљена, а и наставник је био на војној дужности. Пре рата имала је два одељења, а требало је да ради једно одељење. Привремена учитељица Лепосава Лазаревићева радила је у Корману, док је привремени учитељ Милан Шарац радио у Подрињском округу.

Одељење у Делиграду данас ради у новој згради и у оквиру матичне школе „Јован Јовановић Змај" на Алексиначком Руднику.

У БОБОВИШТУ

ШКОЛСКА ЗГРАДА НАСРЕД СЕЛА

Основна школа у Бобовишту почела је са радом 1889. године, са једним одељењем, у приватној кући. Општински школски надзорник, Цветко Поповић је у свом извештају крајем школске године написао да се школа налази у средини села у згради од слабе грађе са првим и трећим разредом, пространим двориштем засађеним шљивиком и нешто баште. Наводи да је та зграда имала једну учионицу и стан за учитеља који се састоји од собе, собице и кујне. Све просторије у згради су биле патосане циглом. Надзорник је проценио да зграда може неко време да послужи за школу, али да се мора у догледно време доправити. Истакао је да до сада у ову школу не иду деца из околине, али да ће их временом бити и да је општина обећала да ће срушити кровињару у дворишту и на њеном месту подићи собу и кујну за обедовање ученика. Такође је истакао да треба да се доврши ограда око школе, набави један орман за књиге и наставна средства, јер школа има само рачунаљку и карту Србије. Наводи да је учитељ Димитрије Тасић дошао децембра месеца 1889. али пошто школа није била оспособљена морао је да се смести у село. Рад је почео јануара месеца и до краја године „добро све постигао", завршава свој извештај надзорник Поповић.

Доцније је купљена иста кућа са плацем за школу. До отварања школе учило се у селу Делиграду и у Суботинцу удаљеном 8 километара од Бобовишта. Први учитељи били су Димитрије Тасић и Веселин Алексић.

1908. г. на истој згради дозидана је још једна учионица, а затим отворено и друго одељење, а затим 1912. подигнута је нова зграда од тврдог материјала са три учионице и осталим просторијама (са канцеларијом, шпајзом и ходником) на овом месту. Исте године подигнути су и станови за две наставничке породице од тврдог материјала. Учитељ Веселин Алексић радио је на подизању винограда и воћњака (уредио је воћњак око школе који је служио за углед).

У школској 1913/14. години Бобовишка основна школа имала је два одељења и два учитеља, Трифуна Стојковића и Веселина Алексића. На почетку школске године уписано је 96 ђака, 78 ученика и 18 ученица. Редовно је наставу похађало 87 ђака, 73 ученика и 14 ученица.

За време рата оба учитеља су страдала. Трифун Стојковић је умро 1915. године на војној дужности док су Веселина Алексића убили Бугари у новембру 1915. године. За време светског рата, од 1915 до 1918. школа није радила. У учитељским становима била је смештена општина, а школа употребљена за становање бугарских официра. За време окупације у Првом светском рату школа је претрпела велику штету. По предратној вредности она је износила 27.929 динара.

У списку школа и наставника школског среза алексиначког који је 24. 7. 1919. године поднео школски надзорник Војислав Михајловић, за школу у Бобовишту се наводи да је почела са радом 26. 4. 1919. године са два одељења како је било и предвиђено. Наставници су били привремени учитељи Никола Станковић и Чедомир Недељковић.

Данас Одељење у Бобовишту наставу изводи у реновираној школској згради од јануара 2012. године, а део је матичне школе на Алексиначком Руднику.

ШКОЛА У СКОРО СВАКОМ СЕЛУ

ПОЧЕЦИ ШКОЛСТВА У ВУКАШИНОВЦУ И ЋИЋИНИ

Одлуком г. Бана моравске бановине од 31. 8. 1935. године IV бр. 25420 отворено је треће одељење Државне народне школе у Делиграду, са седиштем у Вукашиновцу, среза алексиначког, бановине моравске - (О.н. бр. 58451 од 9. 9. 1935. год.)

Од почетка новембра 1935. године наводе се подаци о одељењу у Вукашиновцу. Ту стоји да је учитељ Голубовић Д. Атанасије, из Џепа, среза пољаничког, бановине вардарске постављен за учитеља у Делиграду, одељење у Вукашиновцу. Он је у Вукашиновцу радио и на почетку школске 1939/40. године.

Одлуком г Бана Моравске бановине 14. јула 1938. г. отворено је IV одељење Бобовишке основне школе са седиштем у Ћићини. Школа је почела рад 1. септембра 1938. г. са четири одељења и то: три у Бобовишту, а четврто у Ћићини. До доласка наставника IV одељења сви су ученици долазили у Бобовиште.

Септембра је постављен за наставника IV одељења г Чедомир Миловановић, учитељ који је Указом Краљ. Намесника премештен из Трупала среза Нишког. Октобра, 17. дана јавио се на дужност г Чедомир Миловановић. Истог дана уведен у дужност и предат му инвентар IV одељења. Сутрадан грађанство села Ћићине приредило је ручак што се увече претворило у народно весеље које је трајало до касно у ноћ. Весељу је присуствовао и школски надзорник Среза алексиначког г Ивљанин Тихомир, који је истог дана пре подне извршио I преглед рада у свим одељењима основне школе у Бобовишту.

Одељење у Вукашиновцу и данас је у функцији и ради у оквиру матичне школе на Алексиначком Руднику, док се у Ћићини одавно не чује школско звоно.

ШКОЛСТВО У СУБОТИНЦУ

ОД ПРИВАТНЕ КУЋЕ ДО АДАПТИРАНОГ ШКРИЉЦА

Основна школа у Суботинцу почела је са радом у школској 1865/66. години. Радила је у приватној кући Витка Миљковића у једној учионици у којој су поред деце из Суботинца учила и деца из Бовна, Бобовишта и Краљева. Први учитељ био је Риста Михајловић. Он је радио до почетка школске 1870/71. године када

је премештен за учитеља у Делиграду, а на његово место је дошао учитељ Максим Атанацковић. Како општине суботиначка и бобовишка нису изградиле школску зграду одлуком министра просвете од 8. априла 1872. школа је затворена, а у одлуци је наглашено да ће село добити учитеља кад подигне нову школу.

Школа у Суботинцу почела је да ради и то као привремена тек школске 1881/82. године и то у згради општине суботиначке. Први учитељ обновљене школе био је Аранђел Живановић који је ту радио три школске године. Како се број ученика стално повећавао то је школске 1888/89. отворено још једно одељење. За учионицу другог одељења узела је општина под кирију кућу Богоја Милошевића, док је за стан за другог учитеља узета под кирију кућа Дана Трифунца.

Школска зграда подигнута је 1892. године на општинском плацу и у њој је школа радила у наредном периоду. Војислав Михајловић в.д. надзорника школског среза алексиначког у свом извештају од 28. фебруара 1914. године, међу школе које су од слабе грађе, али могу послужити за школу наводи и школу у Суботинцу.

У школској 1913/14. години Суботиначка основна школа имала је два одељења и два учитеља, Даринку Марковићку (чл. 37) уместо Наталије Цониће, која је била на дужности у Дојрану, округ тиквешки и Драгољуба Н. Марковића. На почетку школске године уписано је 98 ђака, 93 ученика и 5 ученице. Наставу је редовно похађало 80 ђака, 78 ученика и 2 ученице.

У извештају који је 24. 7. 1919. године поднео школски надзорник Војислав Михајловић, за школу у Суботинцу наводи се да је почела са радом 1. 4. 1919. године са два одељења како је било и предвиђено. Радили су наставници Даринка Марковићка и Драгољуб Н. Марковић.

Године 1954. ресторан рудника „Шкриљац" адаптиран је и прераста у осмогодишњу школу под називом „Озренски партизани" . Кроз школу у Суботинцу прошао је велики број ученика, од којих је њих 112 завршило више и високе школе. Најпознатији међу њима су: Гордана Јовић удата Брајовић - позната новинарка и песникиња, Дејан Тривунац - познати вајар. Данас је назив школе „Свети Сава" и матична је установа са одељењима у Бовну и Мозгову.

ПОЧЕЦИ ШКОЛСТВА У БРАДАРЦУ

ШКОЛА СА НАЈМАЊОМ УЧИОНИЦОМ

Основна школа у Брадарцу почела је са радом 1924. године. Почела је са радом у приватној кући, а затим је изграђена школска зграда. Школа у Брадарцу је радила у просторији намењеној за општинску судницу. Имала је једну учионицу, најмању у алексиначком срезу, од свега 72 м2. Да се нова школа градила у Брадарцу током 1931. године сазнајемо из извештаја Драгољуба Н. Марковића, школског надзорника, од 14. 8. 1931. године. Ту се наводи: „У току изградње је нова школска зграда у Брадарцу, среза алексиначког".

У школској 1929/30. години било је једно одељење и један учитељ са 57 ученика. Учитељ је била Миљковићева М. Даринка. Из докумената сачуваних у архиви Архијерејског намесништва алексиначког сазнајемо да је школске 1930/31. године учитељица у Брадарцу и даље била Даринка Миљковић, и предавала је у сва четири разреда.

Такође из докумената сачуваних у архиви Архијерејског намесништва алексиначког сазнајемо да је у школској 1932/33. години школа имала једно одељење, и да је Веронауку предавао учитељ Родољуб Марковић.

Матична школа одељења у Брадарцу данас је Основна школа „Јован Јовановић Змај".

МОЗГОВО

ПРВО ОПШТИНСКА, ПА ДРЖАВНА ШКОЛА

Основна школа у Мозгову почела је са радом фебруара 1859. године као општинска јер није било довољно ученика да би била државна. Учитељ је био Ђорђе Ђорђевић, родом из Аустрије. Као државна школа у Мозгову почела је са радом септембра 1860. године, а учитељ је био Прокопије Илић који је радио три школске године. Школа је радила у приватној кући до 1870. године када је изграђена школска зграда од слабог материјала. Од школске 1885/86. године у школи су радила два одељења и два учитеља.

У школској 1913/14. години Мозговска основна школа имала је три одељења и два учитеља, Надежду Богићевићку, предавала у 1. разреду, и Станка Симића, предавао у 3/2 и 4. разреду док је једно место учитеља било празно, а тај учитељ је требао да предаје у 2. и 3/1 разреду. У Државном календару са Шематизмом за 1914. годину наводи се да су учитељи Станко Симић, управитељ и предаје у 3. и 4. разреду и Надежда Богићевићка која треба да предаје у 1. и 2. разреду на дужности у Битољу. У Просветном гласнику наводи се да је за вршиоца дужности учитеља постављен Боривоје Матић, свршени ученик гимназије.

Када је у Мозгову подигнута школска зграда од тврдог материјала није познато али Војислав Михајловић в.д. школског надзорника у свом извештају од 28. фебруара 1914. године наводи да је школа изграђена по прописима и од чврстог материјала. Највероватније да је то било крајем деветнаестог века када је у Мозгову подигнута и црква Св. Петке, залагањем пароха Аврама Петровића и његовог брата Гаврила-Гаје, трговца, председника општине мозговске и народног посланика у то време.

За време окупације школи је нанета штета у износу од 16.572 динара предратне вредности.

У списку школа и наставника школског среза алексиначког који је 24.7.1919. године поднео школски надзорник Војислав Михајловић, за школу у Мозгову се наводи да је почела са радом 15. 5. 1919. године са три одељења како је било и предвиђено. Радили су наставници: Загорка Тривунац, Велимир Тривунац и Милета К. Живковић.

Мозгово данас има осморазредно одељење, а матична школа „Свети Сава" је у Суботинцу.

ШКОЛСТВО У БОВНУ

ОВЕ ГОДИНЕ ЗНАЧАЈАН ЈУБИЛЕЈ

Основна школа у Бовну почела је са радом 1895. године. До отварања школе деца из Бовна ишла су у школу у Суботинац. Школа је са радом почела у приватној кући, а први учитељ био је Љубомир Ђулаковић који је радио у школској 1895/96. години, а затим је две школске године, 1896/97. и 1897/98. радио учитељ Драгутин Цоњић. У време када је он радио подигнута је школска зграда по прописима и од тврдог материјала.

У школској 1913/14. години Бованска основна школа имала је два одељења и два учитеља, Сретена Тасића и Проку Милошевића. Сретен Тасић је предавао у 1. и 2. разреду, а Прока Милошевић у 3. и 4. разреду и био је и управник школе. На почетку школске године уписано је 102 ђака, 67 ученика и 35 ученица. Редовно је наставу похађало њих 85 ђака, 60 ученика и 25 ученица. У току Великог рата школа је претрпела штета у предратној вредности од 4.140 динара.

У списку школа и наставника школског среза алексиначког који је 24. 7. 1919. године поднео школски надзорник Војислав Михајловић, за школу у Бовну се наводи да је почела са радом 22. 5. 1919. године, са једним од предвиђена два одељења јер је један наставник био на војној дужности. Наставници су били привремена учитељица Драга Игњатовићева и стални учитељ Сретен Тасић.

Четвороразредно одељење у Бовну данас ради у оквиру матичне школе „Свети Сава" у Суботинцу.

ШКОЛЕ У КРАЉЕВУ И ВАКУПУ

ЧЕТВОРОРАЗРЕДНА ОДЕЉЕЊА ГРАДСКЕ ШКОЛЕ

Основна школа у Краљеву почела је са радом 1912. године. О томе у Летопису школе је записано: Збор села Краљева 1911. године овластио је Г. Милију Миловановића општинског деловођу да он набави и купи плац ма од кога било, на коме би се подигла школска зграда. Он је то и учинио. Од Милана Крстића купио је плац за суму од 330 динара и одмах је одпочет рад на зидању школске зграде од тврдог материјала.

Исте године школска зграда је озидана и покривена. Заузимањем Г. Милије Миловановића окружног посланика за округ нишки и срез алексиначки успео је код окружног одбора да издејствује помоћ за довршавање исте зграде. У 1912. години потпуно је школа завршена, снабдевена и најпотребнијим прибором за рад.

Подизање школе и сва спрема око отварања школе руковођена је под председништвом Арсе Лазаревића пред. оп. Краљевачке и кмета села Краљева Милојка Радојковића. Грађани села Краљева превлачили су целокупни материјал који је био потребан за школу кулуком, а и давали су добровољне прилоге у новцу.

У школској 1913/14. години Краљевска (краљевачка) основна школа имала је једно одељење и једног учитеља, Страшимира Вукадиновића , који је предавао у сва четири разреда. На почетку школске године уписано је 45 ђака, 36 ученика и 9 ученица. Сви су редовно похађали наставу. Учитељ Страшимир Вукадиновић умро је као регрут 1915. године. Школа је у Великом рату претрпела штету у вредности од 1.979 динара предратне вредности.

У списку школа и наставника школског среза алексиначког који је 24. 7. 1919. године поднео школски надзорник Војислав Михајловић, за школу у Краљеву се наводи да је почела са радом 18. 2. 1919. године са једним одељењем како је било и предвиђено. Учитељица је била Вукосава Протићева.

Основна школа у Вакупу почела је са радом школске 1940/41. године. Први учитељ био је Никодије Аранђеловић. Он је у Вакуп премештен из Преконога, среза бањског, бановине моравске.

Одељења у ова два насеља данас су у саставу Основне школе „Љупче Николић" у Алексинцу.

ОСНОВНА ШКОЛА У КРУШЈУ

ПОЧЕЛА СА РАДОМ КОД РУСКЕ ЦРКВЕ

Основна школа у Крушју почела је са радом школске 1922/23. године. Војислав Михајловић, школски надзорник школског среза Алексиначког, поднео ј 18. 7. 1923. године извештај за школску 1922/23. годину у ком наводи да школа у Крушју има једно комбиновано одељење са сва четири разреда, у ком ради учитељ Велимир Николајевић. У одељењу је било 44 ђака ,40 ученика и четири ученице. Рад учитеља оцењен је оценом одличан. Школа је почела са радом у спомен-школи код Цркве Свете Тројице у Горњем Адровцу, у народу познатија као Руска црква.

Није познато колико дуго је основна школа крушијанска радила код Цркве Свете Тројице у Горњем Адровцу, као ни када се преселила кућу Милутина Петровића у Крушју која је узета под кирију за школу. Из ове приватне куће школа је пресељена у кућу Добривоја Арсића где је радила до 1927. године када је усељена у нову школску зграду, подигнуту од стране Школске општине.

После пресељења школе из Горњег Адровца у Крушје у њу су ишли и ђаци из Лознаца све до 1934. године када је отворена школа у овом месту. У школској 1929/30. години било је једно одељење и један учитељ са 80 ученика. Учитељ је био Велимир Н. Николајевић. На почетку школске 1940/41. године у школи је било 36 ученика и 32 ученице, укупно 68 ђака. У I разред уписано је 12 ученика и девет ученица. Учитељ на почетку школске године био је Вукадин Миловановић.

Данас је школа у овом селу одељење школе „Стојан Живковић Столе" у Трњану.

ОСНОВНА ШКОЛА У РАДЕВЦУ

КАДА ЈЕ СЕЛО ИМАЛО СТО ЂАКА

Основна школа у Радевцу почела је са радом у другом полугодишту школске 1927/28. године. Радила је у кући Младена (Миливоја) Станојевића, која је узета под кирију. За учитељицу у Радевцу постављена је учитељица - чиновнички приправник Стојанка Љ. Јанковићева, девојка из Алексинца, којој је ово било прво радно место. Дошла је после завршене државне учитељске школе у Алексинцу.

Председник школског одбора био је Јеврем Стевановић, а чланови: Драгољуб Петровић, Гаврило Јовановић, Аксентије Јевтић и Драгољуб Димитријевић. Благајник је био Милисав Миладиновић, а деловођа Стојанка Љ. Јанковић, учитељица.

У школској 1929/30. години било је једно одељење и један наставник са 45 ученика. Председник Школског одбора био је Павле Томић, а чланови: Драгољуб Петровић, Милован Тодоровић и Живадин Николић. Благајник и пословођа Школског одбора остали су исти.

У извештају од 10. септембра 1934. године управитељ школе Светолик Стаменковић наводи да је у школи било 77 ђака, 43 ученика и 34 ученице.

Школски одбор 1935. године чинили су: председник Драгутин Димитријевић, и чланови: Светомир Јевтић, Светлислав Милетић, Живојин Стевановић и Радивоје Гајић. Пословођа одбора био је Светолик М. Стаменковић, учитељ. На почетку школске 1935/36. године у једно комбиновано одељење састављено од сва четири разреда уписано је 80 ђака, 42 ученика и 38 ученица. Учитељ Михајло Шпирић радио је и у школској 1937/38. години, када је на почетку уписано 102 ђака, 40 ученика и 62 ученице.

Како је у школи био превелики број ђака за једног учитеља, па се изводила полудневна настава, а у међувремену је завршена нова школска зграда са две учионице и станом за учитеља, стекли су се услови да се отвори друго одељење.

Одлуком г. бана Моравске бановине од 14. јула 1938. године, отворено је друго одељење Државне народне школе у Радевцу, среза Моравског, бановине Моравске. Нова школска зграда подигнута је на катастарској парцели кп бр. 509. чија је површина 29,04 ара.

Од школске 1938/39. године школа има два одељења и два наставника. За наставнике су постављени учитељ - чиновнички приправник Адам С. Стефановић, које је премештен из Владиловца, среза Велешког, бановине Вардарске, и учитељица - чиновнички приправник Агница Д. Андрејић, која је премештена из Ораховца, среза Велешког, бановине Вардарске.

Радевачка школа сада је саставни део установе „Стојан Живковић Столе" у Трњану.

У ЛОЗНАЦУ

ПРЕД РАТ ЧЕТРДЕСЕТ МАЛИШАНА У КЛУПАМА

Основна школа у Лознацу је одлуком бана Моравске бановине од 28. марта 1934. године, под именом Лозначка основна школа. Школа је имала једно одељење, а округ Школске општине чинило је село Лознац. За ову школу било је предвиђено 30 ученика. До постављања наставника у овој школи, ученици из Лознаца су и даље морали похађати школу у Крушју. Овом одлуком бан је одобрио да се за привремену школску зграду може употребити зграда Живојина П. Стевановића из Лознаца.

Први учитељ у овој школи био је Милорад Ж. Весић који је на дужности ступио 15. маја 1934. године. У извештају од 20. септембра 1934. године учитељ Милорад Ж. Весић, управитељ школе, наводи да је у школи у једном комбинованом одељењу са сва четири разреда било 39 ђака, 22 ученика и 17 ученица. На почетку школске године 1935/36. године у једном комбинованом одељењу са сва четири разреда уписано је 35 ђака, 19 ученика и 16 ученица.

Пре почетка 1939/40. школске године школа је премештена у другу приватну зграду чији је власник био Милан Петровић Јанићијевић. Та зграда подигнута је 1930. године, имала је четири одељења: ходник, једну већу, једну мању собу и једну кухињу. На почетку школске 1939/40. године у једном комбинованом одељењу са сва четири разреда уписано је 40 ђака, 27 ученика и 13 ученица.

Одељење у Лознацу данас је у саставу ОШ „Стојан Живковић Столе" у Трњану.

Медијски садржаји објављени у оквиру додатка „Без школе и ђака, нема опстанка села", суфинансирани су из Буџета општине Алексинац. Ставови изнети у подржаном медијском пројекту нужно не изражавају ставове органа који је доделио средства.

УЗ ШЕТЊУ И ДОЧЕК СТУДЕНАТА ИЗ НИША

Група Алексинчана са студентима и ђацима, различите масовности од стотинак до хиљаду учесника, активно се укључила у давање подршке студентима који већ неколико месеци протествују тражећи да им се испуне четири захтева која су презентовали на друштвеним мрежама. Најчешће петком у 11 часова и 52 минута су на платоу испред Дома културе петнаестоминутном ћутњом одавали пошту настрадалима у Новом Саду због пада надстрешнице. Било је таквих скупова и суботом, у ово време, али и у вечерњим сатима. У неколико случајева било је и блокаде улица и протестне шетње.

Најзначајнији је био догађај када се дочекивала колона студената из Ниша која је кренула за Крагујевац и која је преноћила у Алексинцу и 12. фебруара наставила пут Шумадије. Наконг масовног и добро организованог дочека у Алексинцу млади академци су ноћ провели у овдашњој Хали спортова. Пре тога у скоро свим местима на њиховом путу кроз територију наше општине срдачно су били дочекивани од дела грађана уз обезбеђену храну и освежење, наравно уз исказану подршку грађана за њихову акцију и мисију коју су себи задали. О томе су сведочиле и фотографије објављене на друштвеним мрежама из Тешице, Лужана, Житковца и других места.

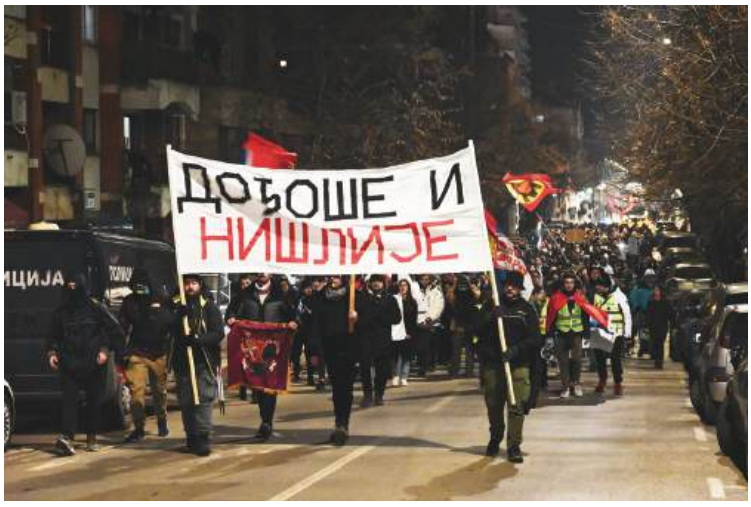

Финале тог дана је био дочек у Алексинцу где је колона громогласно поздрављена од окупљених грађана на шеталишту које је било испуњено скоро до последњег места. Ватромет, звучна и свака друга подршка су били само део атмосфере која се могла видети и чути уз нескривене симпатије наших окупљених суграђана за ове младе људе који су тог дана у јутарњим часовима кренули из Ниша за Крагујевац где су и стигли на Сретење, 15. фебруара, и са осталим колегама из Србије присуствовали Великом протесту на дан државности „Сретнимо се на Сретење".

Добродошлицу студентима испред фонтане у центру града у име окупљених Алексинчана пожелела је Сара Трајковић, ученица овдашње гимназије, каза-

вши да ово место није само географска тачка, већ постаје симбол солидарности, отпора и наде. Она је још истакла да пут студената ка Крагујевцу није само протест, то је и ходочашће истини.

Јелена Костић, студенткиња из Алексинца, је нагласила нишким студентима да је једна од њих и захвалила им се што су већ прошли позамашни пут, али да је он дуг до краја борбе и да их је ова неправда стварно коначно ујела за срце и довела до тога да устану.

Очекивано уз гостопримство Алексинчана није изостала ни добра понуда прикладне хране и освежења за госте из Ниша. Да се ради о озбиљним количинама показује и слика која се могла видети дуж целе главне улице. Након тога колона се упутили ка хали где су студенти преноћили у топлој просторији. Колона је наставили пут преко Делиграда до Ћићевца где је било следеће ноћење. Колону од Ћићине до Делиграда пратила је и група пољопривредника на тракторима.

Цело кретање и боравак студената на територији наше општине обезбеђивали су припадници Министарства унутрашњих послова и цео догађај је прошао без инцидената и у позитивној атмосфери.

КОНЦЕРТИ КОЈИ СЕ ПАМТЕ

НОВОГОДИШЊЕ И СРЕТЕЊСКО ХОРСКО ПЕВАЊЕ

Алексинац је један од српских градова који има дугу традицију хорског певања. Алексинчане на то подсете и два традиционална концерта која су и ове зиме одржана. По деветнаести пут Алексиначки мешовити хор „Шуматовац", најстарија овдашња певачка дружина, организовао је традиционални новогодишњи поклон концерт својим суграђанима. У празничној атмосфери концерт је обележио разноврстан и занимљив програм и добри наступи хорова и састава, као годинама уназад.

„Шуматовчани" поред гостовања на бројним фестивалима и одржаних концерата могу се похвалити и богатим репертоаром. Поред традиционалних народних и коледарских песама, хор изводи и песме на другим језицима света, као и обраде популарних рок и поп песама. Овом приликом премијерно су извели и композицију „Зашто беба плаче" чију музику и текст потписује сам диригент Димитрије Голубовић.

Својим наступима ово вече употпунили су Дечији хор Центра за културу и уметност „Мали вокали" и Хор и инструментални састав Алексиначке гимназије. Запажен наступ имали су и гости, најпре Хор „Милутин" из Грачанице, основан 2021. године, који је на најбољи начин представио песме и мелодије свог краја, Косова и Метохије, а потом и Нишки камерни хор.

Одличан наступ хора „Шуматовац" и гостију награђен је громогласним аплаузима публике, која је у великом броју испунила Велику салу Дома културе. На самом крају уследило је и заједничко фотографисање свих учесника овог концерта.

На празник Сретење када је основан пре 138 година, Алексиначки мешовити хор „Шуматовац" је алексиначкој публици даривао традиционални концерт. Концертом у Цркви Светог Николе у Алексинцу обележена је и слава ове једне од најстаријих певачких дружина у нашој земљи.

Певачи различитих професија и година, још једном су потврдили да је и данашња дружина „Шуматовац", као некад, сачињена од ентузијаста и искрених љубитеља хорске песме. Програм овогодишњег концерта чиниле су композиције православне духовне и српске световне музике, прилагођене духовном и државном празнику Сретење. Публика је била у прилици да чује дела Александра Архангелског, Петра Илича Чајковског, Марка Тајчевића, Корнелија Станковића, Стевана Стојановића Мокрањца и других.

Као гост концерта наступио је хор Цркве Свете Петке из Пожаревца, са којим Алексиначки мешовити хор „Шуматовац" има добру сарадњу и част је гост њиховог Фестивала духовне и световне музике.

С. Живковић

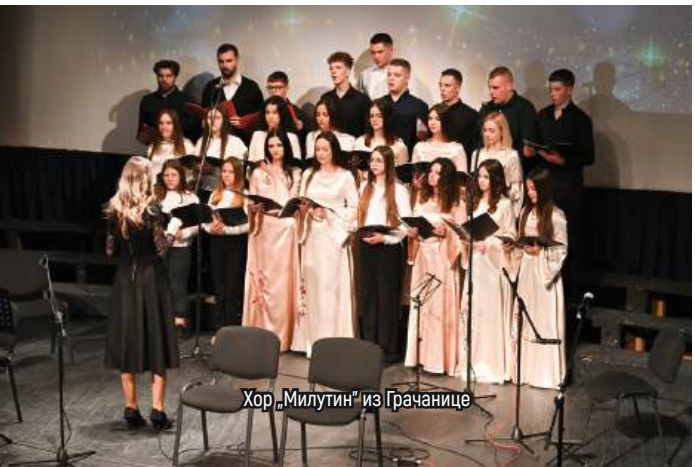

Хор „Милутин" из Грачанице

Хор Цркве Свете Петке из Пожаревца